

Aan het strand, stil en verlaten

Aan het strand stil en verlaten
Bij het klimmen van de maan,
Ziet men daar een aardig paartje
Zeer van weemoed aangedaan
Liefste 'k moet je gaan verlaten.
Morgen ga ik weer naar zee.
En dan trouw ik als ik thuiskom.
Hier op Hollands stille ree.
Maar zij sprak, 'ach liefste mijne'
Spreek zo ver niet in't verschiet.
de zee is vol met mijnen,
en die dingen zie je niet.

Dobb'rend op de woeste baren.
Zeilde 't scheepje eenzaam voort.
Maar opeens wat er gebeurde,
Een ontploffing werd gehoord.
't Schip verging al in de diepte.
Angstig keek hij om zich heen.
Nergens kon hij redding vinden.
Grote god waar moet dat heen.
Wijl hij worstelt met de baren,
en de dood voor ogen ziet.
Smeekt hij, 'God heb toch erbarmen'
'k Heb haar lief vergeet dat niet.

Aan het strand stil en verlaten,
ziet men daar een meisje staan.
Die al turend en al smachtend,
Wacht de komst van haren man.
Hij zou immers wederkeren.
Hij beloofde mij toch trouw.
En dan krijgt ze zo'n verlangen.
Wordt ik toch zijn lieve vrouw.
Maar hij keerde nimmer weder,
Want de dood waart om ons heen.
En zij keerde telkens weder.
Aan het strand stil en alleen.